

Emil Hage lärde sig spela gitarr när han var fyra år gammal och sedan dess har han hållit på med musik. I flera år fick Emil scenskräck varje gång han skulle gå upp på scen. De åländska pub-musikerna blev till slut räddningen.

Text och foto: Blenda Andersson

EMIL HAGE:

Från scen-skräck till passion

Emil trivs bäst med en elgitarr i handen.

Vi går in i den lilla studion och Emil stänger dörren efter mig. Väggarna täckta av skumgummi gör att allt blir helt tyst och rummet fylls av ett behagligt sus av stillhet. Vi slår oss ner, Emil på en stol framför den stora datorn och jag på en pall mittemot. Ovanför datorn har någon hängt upp en ljusslinga i olika färger och bredvid oss står en mikrofon på stativ. Miljön bjuder in till det vi ska prata om, och jag börjar fråga Emil om hans musik. Passionen som genast tänds i hans ögon går inte att ta miste på.

Emil Hage lärde sig sina första ackord på gitarr när han var fyra år gammal. Hans pappa, Niclas, introducerade Emil för musiken och var den som satte den aukustiska gitarren i fyraåringens händer. Några år senare köpte Niclas den första elgitarren till Emil i åttaårspresent - sedan dess har han varit fast. Emil märkte snabbt att musiken var roligare än mycket annat som folk i hans ålder sysslade med.

- Jag märkte att det var lite roligare att sitta inne på mitt rum och spela gitarr än

Emils huvudinstrument är elgitarr, men han skriver även låtar, sjunger och spelar aukustisk gitarr.

att spela fotboll, även fast det var lite anti-socialt. Så jag hamnade där och nördade in mig jättemycket på det.

Musiksmaken blev även den influerad av pappa Niclas och länge var rock från 80-talet det enda som gällde.

- Jag tror att på grund av att jag är ensam barn så tog jag efter min pappas musikmak, jag hade liksom ingen annan att gå efter. Han visade mig gammal 70- och 80-talsrock, så sen var det ju det jag ville lära mig, berättar Emil.

Idag går Emil sin tredje musikutbildning

efter gymnasiet. Stödet hemifrån har varit avgörande för att han ska våga satsa på sin dröm om musiken. På olika sätt har nästan hela Emils släkt haft egna musikaliska intressen - pappa har spelat i band, mamma har tagit pianolektioner och faster sjunger i kör, för att bara nämna några. Den musikaliska världen har alltså aldrig varit främmande, och ju mer

Emil spelade elgitarr desto mer seriöst blev det. Föräldrarna märkte att det var det Emil verkligen ville, och det fanns aldrig någon tvekan i att stötta honom.

- Min pappa var ju den som lärde mig från början och sen märkte han ganska snabbt att han inte hade så mycket mer att ge när jag började ta privatlektioner. Jag tror det var när farsan märkte att det är det här jag vill, och att jag kunde det också, som han hjälpte mig väldigt mycket och pushade mig. Min mamma också, säger Emil.

Men musikintresset hemifrån har aldrig fört med sig några krav eller känts påtvingat. Lusten har alltid kommit från Emil själv.

- Min pappa har alltid varit väldigt bra på att uppmuntra och säga rätt ord, och min

Emil kompar sin klasskompis Klara Lundgrens egenskrivna låtar under en lunchkonsert på sin skola.

”Man stod med fötterna fastlimmade och tittade ner i golvet

mamma har tröstat mig när jag har känt att jag är dålig, typ när jag var liten och inte visste vad jag höll på med. Hon sa att det var okej, det är bara att fortsätta. De har alltid funnits där på något sätt.

När Emil var liten hade han scenskräck och hatade att stå på scen. Han växte upp på Åland och flyttade till Sverige när han var 20 år. Under hela sin uppväxt gick han på gitarr- och musiklektioner på Ålands

musikinstitut efter skoldagens slut. Det kunde ibland vara svårt att hålla koll på sina vanliga studier mitt i all musik. I höstas började Emil på sin tredje folkhögskola, den här gången med inriktning på låtskriveri utöver gitarrspelandet. Idag är att stå på scen bland det bästa han vet, men det var inte förrän efter många år av jobbiga spelningar som den värsta skräcken försvann.

- Jag hade nog gigat i kanske sju år innan jag började bli bekväm med det. Innan dess var det fruktansvärt, man stod där med fötterna fastlimmade och tittade ner i golvet, ville inte se någon. Man ville inte fjanta sig, ville inte att någon skulle skratta åt en, berättar Emil.

Vändningen kom när Emil började spela på pubar och barer med de rutinerade åländska gubbarna. Där var han alltid yngst i bandet och lärde sig massor från de äldre bandmedlemmarnas kroppsspråk och scenglädje.

- Innan hade jag ju bara spelat med personer i min ålder som var lika oerfarna som jag. Nu märkte jag ju att okej, det här funkar, det här ju kul, det är ju här jag vill vara!

Det bästa med att stå på scen tycker Emil är kicken man får av att känna gemenskapen med de andra medlemmarna i bandet.

- Jag tycker det är så kul när man väl är inne i det. Känslan att få ögonkontakt med en annan musiker på scen och spela tillsammans och bara känna att "yeah, vi är så jävla bra!" Den är så härlig, jag får nästan

mer en kick av det än att titta ut i publiken. Gemenskapen i bandet, det är så ljuvligt.

- Man ser för ofta band som är tekniskt väldigt duktiga men som ser ut att vilja vara var som helst förutom där. Det är en lärdom.

Nervositeten kan dock fortfarande visa sig i form av illamående eller huvudvärk innan Emil ska gå upp på scen. Men inombords är han bara taggad och när han väl är uppe på scenen försvinner det snabbt. Nu är det istället att prata inför folk som framkallar samma jobbiga, bekanta känsla från förr.

- Att ha presentationer i gymnasiet var det värsta i hela världen, jag hatade det. Men att stå på scen var liksom helt lugnt, vid det laget hade jag vant mig. Sedan är ju gitarren något slags skydd också, man har ett syfte med att vara där uppe och det är att man ska hålla i och göra något med sitt instrument.

Från 70- och 80-talsrocken har Emils musiksmak vidgats och inspirerats av alla han mött under sina år på musikskolor. Nu funkar allt från modern pop till folkmusik, med en särskild förkärlek till den progressiva rocken.

- När jag var yngre var jag ganska die hard, jag gillade rock och allt annat var bara skit. Sen när man börjar umgås med andra med olika bakgrunder så inser man att ingen musik är bättre än någon annan, utan allt har sin funktion.

”Jag har alltid gillat att ta hand om människor

Emil minns när han var i Mexiko med sin familj 2011 och pappa Niclas hade köpt ett album på iTunes med ett band som Emil aldrig hade hört. Han, som dittills mest hade lyssnat på band som Kiss och ACDC, fick upp ögonen för en helt ny kategori. Han blev tagen av texten till en av låtarna, som handlade om en man som hittar en aukustisk gitarr i en tid där musik är olaglig och lär sig spela under låtens gång. Det var det coolaste Emil hört i hela sitt liv. Låten gick på repeat varje dag under hela resan och är fortfarande en av Emils absoluta favoritlåtar.

- 2112 med Rush. Den öppnade världen för den progressiva rocken och jag respekterar den så mycket - när det inte finns några gränser i musiken. Det är den jag vill försöka nå, när man bara blandar genres tills det blir såhär "vad är grunden från början? Jag vet det fan men det låter bra", förklarar Emil.

MIN BÄSTA...

KONSERT

Spelat själv: När jag spelade sologitarr med Gävle symfoniorkester på Åland. Det var nog det coolaste jag gjort i hela mitt liv.

Sett: Porcupine Tree i Globen hösten 2022. Vi var ett stort gäng och det var så kul att vara där med personer man tycker om.

LÅT

Skrivit själv: Vinterlåten Sheet of Ice.

Lyssna på: Time av Pink Floyd. Den har den bästa texten i hela världen.

GITARMÄRKE

Gibson. Det är en slags hatkärlek, men jag har tre stycken så det får bli dem.

Emil äger fyra stycken elgitarrer, varav tre är av märket Gibson.

Den progressiva rocken är en stor inspiration i Emils eget låtskrivande. Varje vecka måste han skriva en ny låt som sedan ska spelas upp och utvärderas av klassen på musikutbildningen. Även om det är fruktansvärt att ibland behöva spela upp något han inte är nöjd med så är tidspressen bra. Annars kan han dra ut på det i ett halvår och övertänka varje detalj. Precis som i favoritlåten han upptäckte i Mexiko så föredrar han själv att skriva låtar om påhittade historier, istället för om sitt eget liv.

- Jag tror att jag tycker att det andra är mer intressant än vad jag är. Det är roligare att gå in i en karaktär som har levt ett mer spännande liv än vad jag har, säger Emil och skrattar.

En av de bästa låtarna han skrivit blev till när han bara hade en kväll på sig att göra den. Då hjälpte tidspressen och gjorde att låten blev avskalad och okomplicerad.

- Det är nog för att jag inte hann tänka så mycket, jag brukar gilla att lägga in lite konstiga idéer medan den här blev väldigt enkel. Det var nog någonting som blev charmigt i dess enkelhet.

Luften börjar snart ta slut i den lilla studion där vi sitter. Ljudisoleringen släpper inte in ett enda livstecken från världen utanför. När jag frågar Emil om framtiden säger han att han kommer vara nöjd så länge han får hålla på med musik. I ett annat liv, utan musiken, skulle Emil kanske blivit historielärare eller jobbat inom sjukvården.

- Jag har alltid gillat att ta hand om människor och hjälpa till. Min farmor var vårdare, så det sitter väl i mig på något konstigt vis.

Men än så länge råder det ingen tvekan om att det är musiken som är prioritet. Även om han inte skulle få spela musik som han bryr sig så mycket om, så skulle det vara bra nog att kunna tjäna pengar på musiken på vilket sätt som helst.

Men innerst inne har Emil en dröm som lever kvar sedan hans pappa visade honom en konsert med Queen på ett fullsatt Wembley Stadium.

- Då kände jag ju - där vill jag stå någon gång! När folk i publiken börjar sjunga med i ens låtar, då är man nöjd. Jag tror att alla drömmer lite om det, vare sig man erkänner det eller inte. ■

Två band som varit stora inspirationer för Emil är Rush och Pink Floyd. Hans gitarristidol är David Gilmore.